

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

BÍCH NGỌC THANH BÌNH

Độc Cô Sách thấy công lực của người ấy cao siêu như vậy thất kinh hỏi:

-Hưng đệ, người vừa xuống dưới cốc kia là ai thế?

Độc Cô Hưng đáp:

-Y chính là Ác Hoa Diệu Nhượng, lão tứ của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát đấy.

Độc Cô Sách thất kinh hỏi tiếp:

-Diệu Nhượng chẳng bị Nam Môn sư thúc bắt giữ rồi là gì?

Độc Cô Hưng cười ha hả không kịp trả lời câu hỏi của Độc Cô Sách đã vội vận chân khí sử dụng công lực "truyền âm cập viễn" nói vọng xuống Ly Hồn cốc rằng:

-Chúc Thiếu Khoan, sư phụ và Đại Bi sư bá của ta đều đang ở nơi xa đây hàng vạn dặm, Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương với Diệu Nhượng không ai bị bắt cả, chúng ta vẫn ung dung rời khỏi được nơi này như vậy người đủ biết ta can đảm đại tuyệt, số may hay tuyệt và mưu mô nhiều tuyệt và người cũng biết Tam Tuyệt Đạo Đồng Độc Cô Hưng lợi hại như thế nào rồi chứ?

Chúc Thiếu Khoan tức giận quá liền rú lên một tiếng thật lớn khiến cho cả sơn cốc cũng bị rung chuyển tức thì...

Độc Cô Sách thấy thế kinh hãi nghĩ thầm:

-"Y có nội công thâm hậu như vậy đừng nói một mình ta, dù hai Độc Cô Sách cũng chưa chắc địch nổi một mình Độc Thủ Thiên Tôn".

Lúc ấy con Thanh điều đã bay ra khỏi Ly Hồn cốc. Nhưng Độc Cô Hưng đã ra lệnh cho nó bay vượt qua hai ngọn núi nữa mới từ từ hạ cánh xuống.

Độc Cô Sách vừa nhảy xuống dưới đất đã thở dài một tiếng và gọi:

-Hưng đệ...

Độc Cô Hưng vội ngắt lời chàng, xua tay và đáp:

-Vừa rồi vì ở dưới ổ ma, Hưng nhi mới dám táo gan vượt lễ còn bây giờ thì đâu dám nhận lời xưng hô ấy của tướng công. Xin tướng công cứ gọi cháu là Hưng nhi như cũ.

Độc Cô Sách nghiêm nghị đáp:

-Hưng đệ, đừng nói hiền đệ đã được Nam Môn sư thúc thu làm môn hạ và thành sư huynh đệ với ngu huynh rồi, mà ngay trước kia hiền đệ chưa kỳ ngộ này, có bao giờ ngu huynh coi hiền đệ là kẻ hầu người hạ đâu? Chúng ta vẫn thân như anh em ruột thịt, chỉ khác nhau ở chỗ tuổi hơn kém thôi.

Độc Cô Hưng cung kính cảm ơn, mồm thì vẫn gọi tướng công, Độc Cô Sách phải bảo mãi y mới nghe lời.

Độc Cô Sách ngồi xuống một tảng đá mỉm cười hỏi:

-Hưng đệ, à Tam Tuyệt Đạo Đồng mưu mẹo thực! Chẳng hay ba cái thẻ Cửu Sát sắc lệnh đó, hiền đệ lấy ở đâu ra thế?

Độc Cô Hưng đắc chí cười ha hả đáp:

-Không những ba chiếc ấy mà thôi, đây đại ca xem, từ chiếc số chín, đệ đều có hết.

Nói xong, y móc túi lấy ra sáu cái thẻ sắt đưa ra cho Độc Cô Sách xem.

Xem qua mấy cái thẻ đó, Độc Cô Sách vỡ nhẽ, và hỏi tiếp:

-Thế ra Hưng đệ đã bắt chước thẻ Cửu Sát sắc lệnh của chúng mà làm đủ cả chín cái một lúc phải không?

Độc Cô Hưng vừa cười vừa đáp:

-Những quẻ bói của sư phụ thật là thần diệu. Khi tiểu đệ lên đường, sư phụ đã bói ra được đại ca có tai nạn ở miền Tây Nam, mới sai tiểu đệ cưới phi điều đến Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân này để tiếp ứng cho đại ca. Trước khi đi, sư phụ trao tiểu đệ một cái thẻ Cửu Sát sắc lệnh số chín của Xích Phụng Dương Bình người em út của bọn Hoàn Vũ Cửu Sát hồi ba mươi năm về trước đã bị sư phụ giết chết. Sư phụ dặn tiểu đệ cứ đem cái thẻ này đi, sẽ phải dùng tới nó.

Độc Cô Sách kêu "ồ" một tiếng, mỉm cười hỏi tiếp:

-Có phải hiền đệ sức nghĩ ra một kế mà bắt chước thẻ ấy làm thêm tám cái nữa phải không?

Độc Cô Hưng gật đầu đáp:

-Đệ nghe Xích Phụng Dương Bình đã chết rồi, cái thẻ sắc lệnh số chín này của y không có ích lợi gì mấy, cho nên đệ đã cưới con thanh điều đi ngay thành Côn Minh tỉnh Vân Nam và kiếm một tay thợ giỏi trả công bằng ba hạt trân châu bảo y làm luôn tám cái kim bài giống như thế để đem theo sử dụng.

-Sau hiền đệ trà trộn vào Ly Hồn cốc hay tin Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương đã đi Thái Hồ. Ác Hoa Diệu Nhượng đã đi vắng lấy thuốc, nên hiền đệ mới nghĩ ra được những lời dối trá hồi nãy rồi lợi dụng ba cái thẻ sắc lệnh số ba, số bốn, số năm để đánh lừa Chúc Thiếu Khoan phải không?

-Đại ca cái trò dối trá ấy của đệ có huyền diệu không?

Độc Cô Sách giơ một ngón tay cái lên tỏ vẻ khen ngợi, rồi đáp:

-Huyền diệu lắm, đến cả Chúc Thiếu Khoan kẻ nham hiểm hung ác điều ngoa như thế mà còn bị hiền đệ đánh lừa, tưởng là thật vậy. Cái trò này của hiền đệ rất cao minh và không có một chút sơ hở nào hết.

Độc Cô Hưng xoa tay lia lịa, có vẻ bẽn lẽn:

-Đại ca cứ quá khen đấy thôi. Vì Thiếu Khoan người trong cuộc u mê mà không để ý suy nghĩ đầy chứ. Sự thật bên trong có hai điểm sơ hở rất lớn, nếu y phát giác, thì có lẽ tính mạng của anh em chúng ta đã bị tiêu huỷ rồi.

Độc Cô Sách cau mày lại suy nghĩ, nhưng chàng nghĩ mãi cũng không ra được hai điểm sơ hở nào. Chàng gượng cười hỏi Độc Cô Hưng:

-Hiền đệ, ngu huynh dốt thật. Hiền đệ thử nói cho ngu huynh xem hai điểm sơ hở ấy ở đâu?

-Đại ca với Thiếu Khoan đều là người tuyệt đỉnh thông minh nhưng quá thông minh thường hay sao nhãng những điểm nhỏ. Vì vậy cả đại ca với Thiếu Khoan mới không chú ý tới hai điểm sơ hở ấy.

Nghe Độc Cô Hưng nói tới đó, Độc Cô Sách đã hiểu biết ngay lắc đầu thở dài nói tiếp:

-Ngu huynh đã biết rồi. Phải, đáng lẽ lời nói dối của hiền đệ có nhiều chỗ sơ hở; nếu lúc ấy bị Thiếu Khoan hay biết thì quả thật chúng ta đều bị y thiêu sống, hoá thành hai con vịt quay tức thì.

-Cho nên tiểu đệ tự phong cho mình ngoại hiệu là Tam Tuyệt Đạo Đồng, sự thật chỉ có hai điểm tảo tuyệt đại, số may tuyệt hảo là có thể miễn cưỡng thành lập được thôi, còn điểm mưu mô tuyệt diệu thì không tuyệt diệu chút nào.

-Lần này chúng ta may mắn không chết, đào tẩu ra khỏi ổ ma, theo chỗ ngu huynh nhận xét thì phải nhờ ở những điểm tảo gan tuyệt đại của hiền đệ hơn người, nên ở trước mặt cường địch mà vẫn có thái độ ung dung ăn nói đàng hoàng, không lộ vẻ gì sợ sệt. Vì thế mà Thiếu Khoan mới không nghĩ đến hai điểm sơ hở kia.

Thì ra nếu lời nói của Độc Cô Hưng là thật thì Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương và Diệu Nhượng các người quả đã bị Thích Đạo Song Tuyệt giữ rồi, như vậy trong Ly Hồn cốc chỉ còn lại Thiếu Khoan, Báo Văn và Ôn Băng ba người thôi như vậy sao Đại Bi với Tam Kỳ Vũ Sĩ lại không đích thân giở tuyệt học ra càn quét ổ ma, mà còn sai Độc Cô Hưng xuống làm thuyết khách yêu cầu tẩu mã đổi tướng để nuôi ong trong tay áo làm gì?

Độc Cô Hưng liền nhìn về phía Ly Hồn cốc, ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Đại ca, có một điều rất quái dị, tiểu đệ nghĩ mãi không ra được.

Độc Cô Sách hỏi lại:

-Vấn đề gì thế?

Độc Cô Hưng tròn xoe đôi mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi hỏi tiếp:

-Phen này đại ca đến trá hàng Ly Hồn cốc, tại sao chúng lại biết rõ đại ca đã bí mật giết chết Giang Tử Kỳ như thế?

Độc Cô Sách ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Có lẽ Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương ở núi Mã Tích sinh nghi, liền phá tảng đá ra xem mới hay Giang Tử Kỳ đã bị ngu huynh dùng xảo kế để chúng tự giết lẫn nhau, rồi chúng vội viết thư sai chim gửi về Ly Hồn Cốc.

-Đại ca chỉ đoán trúng có nửa trước thôi chứ đã đoán lầm nửa sau. Không phải Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương gửi về báo cáo bí mật ấy, mà sai Lư San về hiến kế, dùng kế "ăn miếng trả miếng" để chôn sống đại ca vào trong cỗ quan tài đá ấy.

Độc Cô Sách nghe nói thất kinh, vội hỏi lại:

-Chính nàng ta đã tới đây cáo mật và hiến kế đấy à?

-Điều ấy tiểu đệ không lấy làm lạ, chỉ cảm thấy lạ nhất là khi Lư San tới Ly Hồn cốc nói chuyện với Thiếu Khoan, trong lúc bàn định mưu kế với nhau, đã cởi khăn che mặt ra, tiểu đệ thấy mặt của nàng giống hệt Ôn Băng cô nương mà đại ca đã gặp trên đỉnh núi Hán Dương tại dãy núi Lư Sơn.

-Hà! Lư San vốn dĩ là cái tên hoá danh của Ôn Băng thì tất nhiên mặt của nàng giống hệt mặt Ôn Băng chứ? Nhưng ngu huynh không hiểu sao mà nàng vẫn chưa lượng thứ cho ngu huynh mà còn tức giận đến định chôn sống ngu huynh như vậy.

-Đại ca không nên trách cứ nàng ta như thế. Vì khi hiến cáo mật nàng có biết Linh Thông đạo trưởng là Độc Cô Sách đâu?

-Vì đệ nhận thấy khi Ôn Băng cô nương đã biết đạo sĩ bị giam giữ ở trong cỗ quan tài là đại ca cải trang rồi thì thể nào cũng nghĩ cách cứu đại ca cho nên đệ mới phải chờ tới khi cuối cùng mới niệm câu "Vô lượng thọ Phật" như vậy.

Độc Cô Sách cau mày lại, thở dài nói tiếp:

-Ngu huynh cũng tưởng tượng rằng thể nào nàng cũng sẽ nghĩ cách cứu giúp, nhưng kết quả nàng không những không cứu, mà hình như còn muốn giết chết ngu huynh nữa.

Độc Cô Hưng vội xoa tay lia lịa, lớn tiếng cười và đỡ lời:

-Đại ca lầm rồi. Có phải Ôn cô nương không định ra tay cứu đại ca đâu?

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Sao hiền đệ lại nói như thế? Nàng định cứu ngu huynh bằng cách nào?

-Đại ca còn nhớ, khi Thiếu Khoan vận thần công chỉ vật sinh yên lê nhiều đốt đồng củi ở cỗ quan tài và khi đệ vừa niệm câu "Vô lượng thọ Phật" thì đồng củi tắt ngóm đấy không?

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Chắc hiền đệ đã dùng Vô hình chân khí làm tắt ngọn lửa rồi mới niệm câu "Vô lượng thọ Phật" phải không?

Độc Cô Hưng lắc đầu:

-Tiểu đệ làm gì có công lực cao minh đến thế? Theo sự ước đoán của đệ thì thể nào Ôn Băng cô nương cũng đã gỡ Hàn Băng chân khí trong pho thần công "Ngọc Thi chân giải" của nàng đã luyện tập làm tắt ngóm đồng củi một cách vô hình vô tích.

-Hiền đệ đoán rất có lý...

Nói tới đó chàng bỗng cau mày lại nói tiếp:

-Xem như vậy thì Ôn Bằng không thật tâm kết minh với nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát phải không?

-Tất nhiên là không phải thực tâm rồi, vì nếu thực tâm thì việc gì nàng phải hoá danh Lư San như thế?

Độc Cô Sách vẫn cau mày lại lắc đầu thở dài:

-Bên trong có nhiều nghi vấn thật. Ôn Bằng đã không thật tâm kết minh với chúng, sao nàng lại cáo mật hiến kế như thế? Suýt tý nữa làm cho ngu huynh bị thiêu sống chôn sống một cách thảm khốc ở trong cổ quan tài đá mà chúng gọi là Cực lạc thế giới ấy?

Độc Cô Hưng hơi một chút suy nghĩ mới mỉm cười nói với Độc Cô Sách:

-Đại ca, theo sự nhận xét của đệ, đó là một chính sách rất cao minh của Ôn cô nương để lấy lòng Chúc Thiệu Khoan. Thoạt tiên, cô ta không biết đạo sĩ ấy là Độc Cô Sách, nên cô ta mới nhận thấy hy sinh một đạo sĩ không quen biết gì cả để lấy lòng tin của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát. Như vậy sau này mới có dịp trừ quần ma ở trong Thiên Nam đại hội. Sự hy sinh ấy chả có giá trị là gì?

Độc Cô Sách thấy Độc Cô Hưng nói như vậy mới vỗ nhẽ:

-Ngu huynh đã hiểu rồi.

Độc Cô Hưng ngạc nhiên mỉm cười hỏi:

-Đại ca hiểu cái gì? Lời ước đoán của đệ vừa rồi có đúng hay không?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Hiền đệ chỉ đoán đúng một nửa thôi nhưng nhờ có sự ước đoán của hiền đệ, ngu huynh mới biết rõ tâm sự Ôn Bằng.

Độc Cô Hưng càng ngạc nhiên thêm hỏi tiếp:

-Xin đại ca cho biết chỗ nào đệ đã đoán đúng, và chỗ nào đệ đã đoán sai?

-Hiền đệ chỉ đoán đúng thái độ của cô ta, quả thật cô ta không thật lòng kết nạp với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát đâu. Nhưng đã đoán lầm mục đích của nàng. Theo chỗ nhận xét của ngu huynh thì nàng muốn lấy lòng tin của Thiệu Khoan như thế không phải định đến ngày đại hội Thiên Nam ra tay diệt trừ quần ma, mà là muốn thừa cơ giết chết Bạch Phát Quỷ Mẫu để trả thù tiết hận cho mẹ nàng đấy thôi.

Nói tới đó chàng bèn kể chuyện nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát định tranh thủ Bạch Phát Quỷ Mẫu nhập bọn,... cho Độc Cô Hưng hay.

Nghe xong câu chuyện Độc Cô Hưng tỏ vẻ kính mến Ôn Bằng nói:

-Như vậy đủ thấy Ôn cô nương là một thiếu nữ hiếm có. Cô ta vì trả thù cho mẹ mà phải khổ tâm như vậy.

Độc Cô Sách gượng cười đỡ lời:

-Ôn cô nương là người đại hiếu đáng kính, nhưng thủ đoạn và võ công của nàng thì hơi quá khích và quái dị một chút.

-Sự nhận xét của đệ và đại ca khác nhau. Theo đệ thì người thiện ác là phải căn cứ ở tấm lòng hay không chứ không phải căn cứ võ công chính tông hay là quái dị. Còn về thủ đoạn, thì lại phải biết tùy cơ ứng biến, vận dụng linh hoạt, ví dụ lần này chúng ta may mắn thoát chết thử hỏi thủ đoạn của chúng ta có được chính đại quang minh không?

Vừa để ý Độc Cô Hưng giải thích hộ Ôn Băng, Độc Cô Sách vừa cau mày nghĩ ngợi. Độc Cô hưng thấy thế vội hỏi:

-Đại ca đang nghĩ gì thế?

-Ngu huynh đang nghĩ Ôn Băng ở trong tay Ly Hồn cốc gần gũi bọn ma đầu hung ác nham hiểm ấy thật là nguy hiểm biết bao.

Độc Cô Hưng ngẫm nghĩ giây lát rồi mỉm cười nói tiếp:

-Tuy Thiếu Khoan nham hiểm ác độc, Ôn cô nương sống ở trong ổ ma như thế rất đáng ngại, nhưng trải qua vụ đại náo của chúng ta khiến nàng lại càng lấy được lòng tin của bọn ma đầu, đệ cho vấn đề của cô ta không phải lo ngại như trước nữa.

-Nàng là người rất khôn ngoan, đa mưu trí lại có võ công cao siêu như vậy, dù có đôi chút nguy hiểm chắc nàng cũng có thể kịp thời trốn tránh được. Nhưng nghĩ đến sự lâm lữ Lư Sơn ngày nọ, thì hình như nàng vẫn còn tức bực ngu huynh lắm, không biết làm thế nào mới giải thích nổi việc này và mới bổ cứu được mối tình đã bị rạn nứt ấy.

Độc Cô Hưng cười vẻ bí mật đỡ lời:

-Ôn cô nương càng hận đại ca bao nhiêu thì lại càng yêu đại ca bấy nhiêu.

Độc Cô Sách hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, ngạc nhiên hỏi:

-Hưng đệ, sao hiền đệ lại nói thế?

-Nếu cô ta không hận đại ca thì tại sao khi gặp đại ca ở trong chùa Vô Cấu lại tát đại ca bốn cái mạnh như thế?

Nghĩ đến câu chuyện ấy Độc Cô Sách càng hổ thẹn thêm, Độc Cô Hưng cười khi nói tiếp:

-Nếu cô ta không yêu đại ca thì tại sao tát đại ca xong lại không giết đại ca? Huống hồ ngày hôm nay, nếu tiểu đệ ra mặt chậm một chút thì thế nào nàng cũng liều thân ra tay cứu đại ca chứ không sai.

Thấy Độc Cô Hưng phân tích như vậy, Độc Cô Sách vừa mừng vừa lo đầu óc càng thêm bối rối. Độc Cô Hưng mỉm cười nói tiếp:

-Còn vừa rồi đại ca nói làm thế nào mới giải thích được cho cô ta khỏi hiểu lầm và làm thế nào mới bổ cứu được mối tình nứt rạn ấy? Theo ý đệ thì đại ca chẳng cần phải giải thích hay bổ cứu gì hết.

-Hiền đệ bảo ngu huynh khỏi cần phải dùng lời lẽ giải thích mà chỉ cần giúp nàng ta giết Bạch Phát Quỷ Mẫu phải không?

Độc Cô Hưng lắc đầu đáp:

-Đại ca không thể ra tay giết Bạch Phát Quỷ Mẫu được, phải để cho nàng tự ra tay giết lấy. Đại ca chỉ cần bắt sống Bạch Phát Quỷ Mẫu rồi trao cho cô ta. Như vậy cô ta sẽ hết giận đại ca mà biến thành đại tẩu của tiểu đệ ngay.

Thấy Độc Cô Hưng nói một cách lộ liễu như vậy, Độc Cô Sách nóng bừng cả mặt.

Độc Cô Hưng cười nói tiếp:

-Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu. Từ cổ tới giờ bao giờ anh hùng cũng yêu hiệp nữ, tài tử phối hợp với giai nhân đó là nhân sinh địa sự ta phải tận lực xếp đặt mới được. Đại ca là người hoạt bát phong lưu sao lúc này có thái độ e dè bẽn lẽn như vậy?

Độc Cô Sách nghe tới đó liền nghĩ bụng:

"Độc Cô Hưng theo học Nam Môn Vệ sư thúc một thời gian ngắn ngủi mà sao lời lẽ và cử chỉ của y đã bắt chước được Nam Môn sư thúc như đúc?"

Vừa ngẫm nghĩ chàng vừa quay sang chuyện khác hỏi Độc Cô Hưng:

-Hiện đệ, hiện giờ ân sư của huynh với Nam Môn sư thúc ở đâu thế?

Độc Cô Hưng đáp:

-Hiện giờ hai vị đang ở Nam Hải Phổ Đà.

Độc Cô Sách ngạc nhiên vội hỏi:

-Ơn sư với Nam Môn sư thúc sao lại đi tận Phổ Đà như thế?

-Nam Hải Phổ Đà cách xa nơi trần tục, không một ai đến quấy rầy được, hai cụ ở đó mới yên tâm khổ luyện thần công, để đối phó với môn Thiên Ma huyết khuyết của Thiếu Khoan.

-Thiên Ma huyết khuyết của Thiếu Khoan quả thực lợi hại vô cùng, nếu hai chân của y mà đi được như thường thì thực là như hổ thêm cánh!

-Hai cụ cũng nhận thấy môn thần công ấy của Thiếu Khoan quá lợi hại, nên mới phải sớm chuẩn bị trước và sai tiểu đệ tới đây giúp đại ca thoát khỏi tai nạn xong thì phải quay trở lại Nam Hải ngay.

Độc Cô Sách nghe nói thất kinh hỏi tiếp:

-Hiện đệ phải đi ngay ư?

-Hai cụ đã nhận lời dùng Tiểu Chuyển Luân đại pháp, thoát thai hoá cốt, thay gân rửa tử cho tiểu đệ, để tiểu đệ được thành công một cách nhanh chóng, như vậy đến ngày Thiên Nam đại hội mới không làm mất sĩ diện của Thích Đạo Song Kỳ.

-Tiểu Chuyển Luân đại pháp là vô thượng thần công của Thích Đạo hai nhà, hiện đệ mà được đặc ân ấy, thì phải cố gắng thêm để chóng thành đại tài mới được.

Độc Cô Hưng liền ngẩng mặt lên trời rú một tiếng thật dài, con chim điêu đã lượn ngay xuống. Độc Cô Sách bỗng nghĩ tới một việc vội hỏi Độc Cô Hưng:

-Hiện đệ, ngu huynh có việc này suýt tí nữa thì quên hỏi hiện đệ.

-Việc gì thế hở đại ca?

-Đổng Bách Biểu sao lại giết chết ở trong Ly Hồn cốc?

-Y chưa chết đâu, xác của Đổng Bách Biểu mà đại ca đã trông thấy ở trong Chúng Bố chi môn là do tay khéo léo của Tô Báo Văn đã làm ra một Bách Biểu giả đấy!

Độc Cô Sách kinh ngạc hỏi:

-Đầu của Đổng Bách Biểu thì có thể làm giả được. Nhưng còn cái búa ngọc...

-Cái búa ngọc ấy cũng giả nốt, do Ôn cô nương nói rõ kích thước và hình dáng cái búa ấy cho Báo Văn chế thành.

-Chúng làm như thế có dụng ý gì?

-Thiếu Khoan muốn làm cho đại ca bước chân vào Chúng Bố chi môn xong, là bước đi nào cũng phải nghi ngờ và kinh hoàng, dầy vò đại ca đến mất hết hồn vía, rồi mới xử tử sau.

Nghe tới đó, Độc Cô Sách lắc đầu lia lịa và toát mồ hôi lạnh.

Độc Cô Hưng thấy con chim điểu đã bay xuống mặt đất, liền hỏi Độc Cô Sách:

-Đại ca còn hỏi gì nữa không? Nếu không đệ xin cáo lui ngay.

Độc Cô Sách bỗng trang trọng:

-Khi hiền đệ tới, ân sư với Nam Môn sư thúc có chỉ thị gì cho ngu huynh không?

-Nếu đại ca không nhắc nhở, thì suýt tý nữa tiểu đệ quên bẵng việc này! Hai cụ quả có mấy lời tặng cho đại ca.

-Hiền đệ cứ nói đi? Độc Cô Hưng ngẫm nghĩ giây lát, rồi mỉm cười đáp:

-Đại Bi sư bá bảo tiểu đệ chỉ dặn đại ca có tám chữ như sau: "Cần hành đại nghĩa, bất chấp tiểu tiết".

Nghĩ đến vụ hoang đường ở trong Tây Thi cốc Độc Cô Sách hổ thẹn đến hai má đỏ bừng, liền quay người về phía Đông Nam cung kính vái tạ ân sư.

Độc Cô Hưng vừa cười vừa nói tiếp:

-Sư phụ của đệ đã bói một quẻ cho đại ca, quẻ đó dạy suốt đời họa phúc của đại ca đều ở trong bốn chữ: "Bích Ngọc Thanh Bình", bảo đại ca phải cẩn thận. Đối với những người nào có liên can đến bốn chữ ấy thì phải hết sức đề phòng.

Độc Cô Sách không cần nghĩ ngợi đã biết bốn chữ "Bích Ngọc Thanh Bình" đó rõ ràng chỉ Mộ Dung Bích, người đã hợp thể với mình rồi, còn Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng và người lấy được thanh bảo kiếm Thanh Bình tức Điền Thúy Thúy.

Độc Cô Hưng thấy thái độ của sư huynh mình hơi khác lạ liền vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Sao bỗng dưng đại ca lại ngăn người như thế? Chẳng lẽ đại ca đã biết rõ ẩn ý của bốn chữ "Bích Ngọc Thanh Bình" rồi ư?

Độc Cô Sách lắc đầu gượng cười đáp:

-Bốn chữ ấy rất huyền diệu làm sao hiểu biết ngay được một cách dễ dàng như thế? Thôi hiền đệ mau về Nam Hải Phổ Đà đi đừng có để lỡ mất cơ duyên tuyệt thế ấy.

Độc Cô Hưng vội chấp tay vái chào Độc Cô Sách rồi liền nhảy ngay lên lưng của con chim điểu, nhưng con chim điểu vừa bay được chừng mười mấy trượng bỗng quay lại và Độc Cô Hưng lại lớn tiếng nói vọng xuống dặn Độc Cô Sách:

-Bây giờ đại ca chả cần phải cải trang làm gì nữa, cứ để nguyên bộ mặt thật và phục trang của mình đi.

Thấy Độc Cô Sách gật đầu, Độc Cô Hưng mới ra lệnh cho con chim điểu quay đầu bay thẳng.

Độc Cô Sách thấy sư đệ của mình đi rồi, liền suy tính hành tung sau này, kết quả chàng quyết định đi núi Đỉnh Thương để thăm chị họ Tạ Dật Tư trước.

Từ núi Dã Nhân đi Đỉnh Thương không xa lắm, nhất là người có khinh công cao siêu như Độc Cô Sách, nên chỉ vài ngày sau chàng đã tới chân núi Đỉnh Thương. Không ngờ người mà chàng gặp trước tiên lại chính là Đổng Bách Biểu.

Đột nhiên gặp Độc Cô Sách, Bách Biểu mừng rỡ khôn tả ôn chặt lấy người bạn trẻ cười ha hả nói:

-Độc Cô lão đệ không quản ngại ngàn dặm xa xôi đi tới miền Tây Nam này làm gì? Có phải định tới đây thăm Tạ Tiên Tử đấy không?

Thấy Độc Cô Sách gật đầu, Bách Biểu lại nói:

-Tạ Tiên Tử đi vắng đên nay bà ta hẹn ước với một người ở trên đảo Kim Thoa tại Nhi Hải.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi lại:

-Chị họ của đệ hẹn ước với ai thế?

-Tạ Tiên Tử không chịu nói rõ tên họ của người đó và cấm các môn hạ của phái Đỉnh Thương không được tham dự vào việc này. Nghe nói võ công của đối phương cao siêu và kỳ ảo khôn lường.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười đỡ lời:

-Tuy chị họ tôi cấm các môn hạ của phái Đỉnh Thương không được tham dự việc này, nhưng bà ta không có cấm chỉ được người ngoài phái Đỉnh Thương tới đó.

-Chả lẽ lão đệ muốn đi Kim Thoa để lược trận cho Tạ Tiên Tử chăng?

-Đệ với lão tiên bối đều không phải là môn hạ của phái Đỉnh Thương, hơn nữa đệ ngưỡng mộ phong cảnh Nhi Hải từ lâu. Chẳng hay tiên bối có nhận lời chờ tại hạ đi tới chỗ chị họ của tại hạ hẹn ước, để xem đối thủ là một nhân vật thần bí và lợi hại như thế nào không?

-Nếu Độc Cô lão đệ muốn đi chơi thuyền và nhậu nhẹt thì lão sẵn sàng lắm. Nào, chúng ta xuống thuyền ngay đi.

Độc Cô Sách liền theo Bách Biểu đi tới bờ Nhi Hải và mỉm cười hỏi:

-Thế nào? Lá thư của tại hạ giới thiệu, lệnh tôn có được chị họ của tại hạ thu nhận làm môn đồ không?

-Lời nói của lão đệ nặng như chín cái đỉnh, tiểu tôn đã được Tạ Tiên Tử thu làm đệ tử rồi.

-Như vậy thì hay lắm! Vì việc này mà suýt tý nữa thì tại hạ không được gặp lão tiên bối nữa.

-Chả lẽ lão đệ đã gặp phải tai nạn gì rồi hay sao?

-Chuyện đã qua rất ly kỳ và nguy hiểm vô cùng, một lời không sao nói xiết được, chúng ta hãy cùng xuống thuyền trước, rồi tại hạ xin kể cho lão tiên bối nghe.

Bách Biểu thấy chàng nói như vậy thắc mắc vô cùng, nhưng vẫn phải vội đi sửa soạn thức ăn và rượu, rồi xuống thuyền cùng Độc Cô Sách đi Nhi Hải luôn,

Độc Cô Sách vừa cầm chén lên uống vừa ngắm cảnh ở Nhi Hải, rồi chàng thủng thẳng kể hết đầu đuôi câu chuyện của mình đã từng trải qua cho Bách Biểu nghe.

Bách Biểu nghe kể tới chỗ lợi dụng Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương chôn sống Giang Tử Kỳ liền vỗ tay khen ngợi và uống cạn luôn một chén rượu thật lớn, nhưng khi nghe đến chỗ Độc Cô Sách bị giam giữ ở trong Ly Hồn Cốc thì ông ta toát mồ hôi lạnh ra.

Nghe xong câu chuyện của Độc Cô Sách kể, Bách Biểu liền thở dài lắc đầu nói:

-Chuyến đi Ly Hồn cốc đó cũng may là lão đệ, chứ nếu là lão phu, thì không biết đã bị chết đến bao nhiêu lần rồi.

-----oOo-----